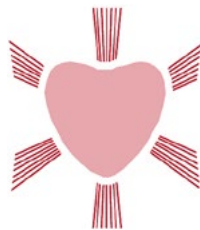

SRDÍČKO

ročník XX.
28. 10. 2018

4

ÚVODNÍ SLOVO OTCE DIDAKA

Milí bratři a sestry, přijměte slovo pro potěchu duše.

Motto: „*Bohu se nikdy nic nevymklo z rukou, nikdy nic nezpackal! Co dělá, dobře dělá! I Boží nehybnost je pohybem.*“

Bůh vstoupil do obrovského rizika, když dal člověku svobodu, kterou člověk může klidně obrátit proti Dárci. Riskoval, když dal andělům a lidem svobodnou vůli, včetně svobody jej odmítnout – a to nejen jednou, ale třeba každý den znovu a znovu a třeba napořád.

Je to Bůh, kdo může za to, že člověk hřeší? „Naprosto ne!“ Padlí andělé i lidé denně využívají moc svobody k páchání zla, hříchu, bezpráví. (*Padlí andělé, ďábel, zlí duchové neumí konat dobro, neumí milovat, ani už nemůžou, zvolili si jednu a navždy zlo. Lidé jsou v konání dobra či zla svobodní.*)

Zastaví snad Bůh každou kulku, která míří na nevinnou oběť? Zabrání Bůh vždycky tomu, aby nedošlo k *nevěře, ke znásilnění, zneužití*? Nechá Bůh shořet počítač nebo mobil kdykoliv člověk sleduje *pornografii*? Umlčí Bůh pokaždé ústa toho, kdo *pomlouvá*?

Kdyby chtěl, tak by to mohl udělat. Jakmile by se objevil hřích, hned by trestal a za-

braňoval zlu. Jenže to **už by nebyl milující Bůh**, ale *policajt, soudce a kat* v jedné osobě. Takový Bůh není!

Bůh přijal toto riziko zneužití svobody a stvořil člověka. Vkládá však člověku do srdce nekonečnou touhu **milovat a být milován**. To má být pojistka proti zlu, hříchu a bezpráví. *Touha milovat a být milován nám pomáhá, abychom nezneužívali svobodu ke konání zla.*

Bůh pohrdl veškerou opatrností a kalkulací, a i když si to dobře spočítal, přesto se *rozhodl* – pořídit si děti – nás.

Nenutil Adama a Evu, aby ho poslouchali. Riskoval a my dnes neseme následky jejich hříchu. *Bůh se ale neodvrací od tohoto nepořádku, který jsme udělali a nenechá ho být jen tak. On koná, vede, chrání i napravuje!*

V Písmu můžeme mnohokrát číst: „A Hospodin zasáhl.“ To je JEHO vstup do příběhu každého člověka.

Prchajícím Izraelitům zahradí cestu Rákosové moře, jsou v pasti a Egypťané v patách – nemají šanci, faraón soptí zlobou, čeká je jistá smrt. „A Hospodin zasáhl.“

Na Goliáše, ostržilého a vycvičeného zabijáka, jde malý pihatý pasáček s prakem a kamenem. Většina velitelů by poslala do boje tolik vojáků, kolik jen mají. A když stojí David před Goliášem, až teprve teď „Hospodin zasáhl.“ Ne dříve.

Nebo Abdenago, Šedrak a Mešak, ti se záchrany dočkají až potom, co je uvrhli do rozpálené pece. V tu chvíli se ukáže Hospodin a „zasáhne“.

Hospodin zasáhl, když Gedeonovi zredukoval stav armády z 23 000 na 300 vojáků. A poslal je do boje a vyzbrojil je jen pochodněmi a hliněnými nádobami. Vojsko bláznů, a to až do chvíle, než „Hospodin zasáhl.“

Musíme vědět, že „Bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé.“ (1 Kor 1:25)

A uvedu ještě jeden příklad z Písma, kdy „Hospodin zasáhl tím, že nezasáhl,“ a nechal běžet *osobní příběh* tak, jak byl *rozehrán*. Bůh totiž zasahuje a působí i tam, kde se zdánlivě nic neděje!

„Padl tváří k zemi a modlil se: ‚Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.‘ Pak řekl: vstaňte, pojďte! Hle, přiblížil se ten, který mě zrazuje!“ (Mt 26:39,46)

Otec nic nekoná pro záchranu svého jediného milovaného Syna, a přece koná! Nic se nestane, a přece se děje!

„Bláznovství Boží slabosti je silnější než lidé.“

Toto je bláznovství Boží slabosti a síly: „Otec neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal ho za nás za všechny; jak by nám spolu s ním také nedaroval všechno ostatní?“ (Řím 8:32)

Ježíš vydal toto svědectví o svém Otci: „Můj Otec pracuje bez přestání, proto i já pracuji.“ (Jan 5:17)

Bůh totiž vždycky koná dobro pro člověka! Často víme nebo *SI SPÍŠ MYSLÍME*, že nekoná, že zapomněl, že jsme mu lhotejní, že na nás úplně zapomněl. *Jeho zdánlivá nečinnost, jeho nezasahování* je mocným zásahem a projevem LÁSKY, která vždy vede do úzké brány, jíž vejдемe do života.

Je snazší děkovat a vracet se k Pánu, když jsme **uzdraveni, vyslyšeni, zachráněni**, než když naše osobní příběhy zůstávají bez **ZDÁNlivÉ Boží pomoci, uzdravení, vyslyšení**.

Učme se vděčnosti, jak říká sv. Pavel: „Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.“ „Za všech okolností.“ (1 Tesalonickým 5:18)

Poslední věta: „*Bohu se nikdy nic nevy-mklo z rukou, nikdy nic nezpackal! Co dělá, dobře dělá! I Boží nehybnost je pohybem.*“

LIDÉ FARNOSTI: GALE A. KIRKING

Pocházím ze státu Wisconsin ve Spojených státech, kde jsem pracoval jako novinář. Do Československa jsem přišel v roce 1992 a živil se jako podnikatel v oblasti financí. Původně jsem bydlel v Praze, ale po dvou letech jsem se přestěhoval do Brna a žil tu asi pět let. Mým domovem se poté stala Vídeň a na necelý rok také Ukrajina, než jsem se v roce 2003 vrátil do Brna. Moje práce ve Vídni skončila a měl jsem v plánu odjet zpět do Ameriky, ale nakonec jsem se rozhodl zůstat v České republice. Důvodem byla moje dlouholetá kolegyně a budoucí manželka Regina.

Když jsme se s Regi brali, měli jsme dvě svatby. Já nejsem katolík, ale metodista, tedy protestant. Metodisté tvoří druhou největší skupinu křesťanů v Americe, hned po katolících. První svatba v Červeném kostele tedy byla protestantská, ale na svatebním obědě se první modlitby ujal bratr františkán. Pak jsme měli ještě katolickou svatbu. Do kostela do Husovic chodíváme asi hlavně proto, že to máme blízko, navíc Regina je katolička. I když se naše víry v něčem liší, nemyslím si, že by to měl být problém – vždyť Bůh je všude a ve farnosti se cítím příjemně.

Do Ameriky se vracím dvakrát až třikrát ročně, v srpnu jsem tam byl s naší nejmladší dcerou Májou, loni se starší Petrou. Děti tak mohou navštívit své příbuzné a pro mě je taky moc příjemné vidět

svou rodinu a přátele, i když udržujeme kontakt přes sociální sítě. Ale většinou tam jezdím pracovně.

Můj život je teď v Brně a jsem tu spokojený. Víte, velkou část života jsem prožil v zemích, kde se běžně nemluví anglicky. Jsem rád s lidmi, kteří jsou v různých aspektech odlišní. V Americe například značná část obyvatel není katolického vyznání, přesto respektují papeže. Byl jsem překvapený a zklamáný, když současný prezident během předvolební kampaně ukázal, že vůči papeži nechová žádnou úctu. Ale on nechová úctu k nikomu.

Mám velmi pěkné vzpomínky na první roky, kdy jsem tu žil. Poznával jsem třeba Jeseníky. Tehdy jsem bydlel v Praze a myslel si, že právě Jeseníky jsou nejhezčí část Československa. Je tu ale spousta krásných míst, například loni v zimě jsme se vydali s rodinou na běžky na Vysočinu. Také jsem s manželkou navštívil Velehrad a Hostýn. Líbilo se mi tam, ale tato poutní místa mají pro Reginu samozřejmě jiný význam než pro mě.

Moje práce ve firmě spočívá v přípravě dokumentů v angličtině pro různé jiné firmy a organizace, někdy pracujeme i s dalšími jazyky. Pomáhám například vědeckým pracovníkům v Česku připravit články do mezinárodních časopisů. Do budoucna budu mít asi víc práce v Americe a je možné, že tam na nějaký čas odjedeme i s dětmi, ale to bude za pět nebo deset let. Nemůžu říct, že by mi tu nic nechybělo, ale jsem v Česku spokojený a náš život je tady.

Zapsala Veronika Čermáková.

10 LET KOSTELA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ VE SLAVKOVICÍCH

*Poutní kostel Božího milosrdenství
a svaté Faustiny*

Letos uplynulo 10 let od vysvěcení Poutního kostela Božího milosrdenství a sv. Faustiny ve Slavkovicích. Protože se jedná o jeden z nejznámějších kostelů postavených u nás po pádu komunismu, jehož význam již dávno přesáhl hranice Slavkovic a jejich okolí, rádi bychom čtenáře Srdíčka stručně seznámili s historií a současností tohoto poutního místa i obce, v níž se nachází.

Slavkovice jsou nevelká obec s přibližně pěti sty obyvateli, která leží poblíž Nového Města na Moravě. První písemná zmínka o této obci pochází již z roku

1264, kdy ji lichtenburský purkrabí Bohuslav (po němž je obec pravděpodobně pojmenována) odkázal nedalekému žďárskému klášteru. Další rozvoj této obce se pak po další staletí odvíjel především v závislosti na osudech tohoto kláštera. Po jeho zrušení v roce 1784 bylo celé žďárské panství spravováno státním náboženským fondem. V polovině 19. století byl v souvislosti se zavedením některých samosprávných prvků ustanoven obecní výbor v čele se starostou. Od roku 1980 je pak obec součástí Nového Města na Moravě.

Slavkovice jsou rodištěm několika významných osobností našeho kulturního a veřejného života. Narodil se zde Oldřich Blažíček, malíř–krajinář, který se však proslavil i malbou chrámových interiérů, a jehož díla sklízela obdiv i na výstavách ve Francii a Spojených státech amerických. Slavkovickým rodákem je rovněž mons. Jan Peňáz, známý kněz a poutník, kterého husovičtí farníci dobře znají jako duchovního správce Kostela Jména Panny Marie ve Křtinách, kde je vítal jako účastníky tradiční májové poutě (v současné době působí v Novém Veselí nedaleko svého rodiště).

V novodobé historii se Slavkovice několikrát dostaly do povědomí české veřejnosti. V roce 1928 obec navštívil prezident Tomáš Garrigue Masaryk, a to na pozvání senátora Karla Sáblíka, dalšího významného slavkovického rodáka. Událost dnes připomíná slavnostní deska umístěná před

statkem Sábliků, kde se prezident Masaryk během své tehdejší návštěvy zastavil. V roce 1961 se pak Slavkovice staly dějištěm natáčení filmu Malý Bobeš. Kromě řady hereckých osobností v čele s Danou Medřickou a Radovanem Lukavským ve filmu jako komparsisté vystoupili i někteří tehdejší místní občané.

Třetí významnou událostí v moderních dějinách Slavkovic bylo započetí a realizace stavby Poutního kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny. Pro řadu lidí, kteří Slavkovice z dřívější doby alespoň trochu znali, byl tento záměr překvapující. Slavkovice v sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století zdánlivě nijak nevybočovaly z dlouhé řady dalších obcí, kde hlavní slovo měl místní národní výbor ovládaný povětšinou komunistickými funkcionáři. Jedinou událostí, která v duchovním smyslu vybočila z tehdejší normalizační šedi, byla primiční mše již zmíněného slavkovického rodáka Jana Peňáze, která se konala v roce 1978 ve farním kostele v nedalekých Jámách (Slavkovice tehdy žádný kostel neměly), a to za mimořádné účasti věřících z celého okolí. Ani po společenských změnách v roce 1989 zprvu nic nenasvědčovalo tomu, že právě ve Slavkovicích bude stát kostel, do kterého se budou sjíždět tisíce věřících. Ale první, dlouho skrytý základ pro stavbu kostela byl přitom položen již dříve. Byla jím řada nenápadných, přitom však dobrých a obětavých lidí, kteří ve Slavkovicích a jejich okolí po generace žili. Tuto okolnost snad nejlépe vystihl právě Jan Peňáz, který v souvislosti se stavbou tohoto kostela uvedl: „Doplním ještě něco velmi důležitého o Božím milosrdenství, totiž že Slavkovice si právě tuto kapli zaslouží,

protože platí pořád slovo Boží ‚Blahoslavení milosrdní, oni milosrdenství dojdou.‘ (Mt 5,7). Tatínek nám vždycky říkával, že když se v padesátých letech jednalo o tom, že je potřeba aspoň jednoho sedláka ze Slavkovic vystěhovat, nikdy se nenašli v obci tři lidé, aby to podepsali. To byla podmínka, kterou vyžadovali funkcionáři na okrese, aby to vypadalo, že to chtějí místní lidé. Ve Slavkovicích nikdo vystěhován nebyl, vždy jeden podpis chyběl.“

Bylo však třeba tohoto lidského potenciálu využít. Jak vůbec celá myšlenka vznikla, a čím je dán současný věhlas nejen Poutního kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích, ale i všech akcí, které zde probíhají, na to odpoví současný zdejší duchovní Wojciech Zubkowicz SAC, člen řádu pallotínů, kteří v roce 2009 přenesli svou pastorační činnost ze Staré Boleslavi právě sem. Ačkoliv je otec Wojciech polské národnosti (narodil se až u polských hranic s Běloruskem), hovoří téměř plynně česky a je mezi místními farníky oblíben.

Přijměte tedy prosím tento příspěvek jako pozvání do Slavkovic. Zde se na některé z duchovních akcí, nebo třeba jen při návštěvě kostela můžete přesvědčit o tom, že věhlas Nového Města na Moravě a jeho okolí už není spojen jen se světoznámými sochaři Janem Štursou a Vincentem Makovským, s pohnutými osudy rodiny Bradyů, nebo se světovými podniky v běžeckém lyžování, biatlonu, či závodech horských kol. Je spojen také s neobyčejným duchovním a architektonickým dílem, které bylo ve Slavkovicích v posledních letech vybudováno.

Jan Čermák, Martin Čermák

ROZHOVOR

S OTCEM WOJCIECHEM ZUBKOVICZEM

Mohl byste popsat, jak vznikla myšlenka na stavbu kostela ve Slavkovicích?

Řád pallotínů u samotného zrodu myšlenky na stavbu kostela ve Slavkovicích nebyl. Před naším příchodem do Slavkovic v lednu 2009 zde působil otec Pavel Habrovec, který nám vyprávěl, jak celá myšlenka vznikla. Původně byl kostel, či spíše kaplička, zamýšlena jen pro obec Slavkovice. Návrhem stavby byl pověřen brněnský výtvarník Ludvík Kolek (jeho jméno je spojeno mj. se stavbou kostela v Senetářově; pozn. autorů), který ji však pojal mnohem velkoryseji, než jako „obyčejnou“ kapličku. Otce Habrovce postupem času začaly tížit pochybnosti, zda je únosné stavbu kaple v tak velkém rozsahu skutečně realizovat. Pro místní by přece stačila mnohem menší kaplička s nižšími náklady na výstavbu i provoz. Po jedné z nocí strávených úvahami na toto téma byl najednou jeho neklid pryč. Naopak celou jeho bytost prostoupila myšlenka o správnosti zamýšlené akce a přesvědčení, že by mělo jít o poutní kostel Božího milosrdenství a sv. Faustyny, protože žádný poutní kostel s tímto zasvěcením v naší zemi tehdy nebyl. Následující den pak otec Habrovec přišel na faru do pracovny a na stole našel lístek se vzkazem: „Jdeme na první pouť k Božímu milosrdenství do Slavkovic.“ Podepsán P. Jan Peňáz. Od té chvíle otec Habrovec nepochyboval, že stavba poutního kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny je Božím záměrem.

Tím vlastně vše začalo. A právě v okamžiku, kdy se rozhodlo, že to bude kostel Božího milosrdenství, dostalo místo nový náboj. Už samotný záměr, že půjde o kostel Božího milosrdenství, pomáhal tu stavbu realizovat. Probíhaly sbírky nejen po vesnici, ale i veřejné sbírky po celé republice, přispěli rovněž sponzoři. Při samotné výstavbě pak řada lidí, převážně místních a z blízkého okolí, pracovala bez nároku na odměnu. Tak vznikl první poutní kostel Božího milosrdenství v České republice. Jinak myslím, že Slavkovice jsou dobré místo pro tento účel i proto, že to je uprostřed republiky.

V červnu zde proběhl již 3. ročník Národního kongresu o Božím milosrdenství. Mohl byste k tomu něco říct?

Myšlenka Kongresu vznikla v roce 2002 v Polsku. Bylo potřeba, aby reflexe či zamýšlení nad Božím milosrdenstvím více pronikalo do života církve, aby to byl takový tep té reflexe. Aby se pohled Božího milosrdenství aplikoval na konkrétní život na všech úrovních života církve. Mělo se jednat o kongresy světové, kontinentální, státní, národní a třeba i diecézní. My jsme v roce 2011 ve Slavkovicích zorganizovali 1. kongres o Božím milosrdenství (s mottem „Teď je čas milosrdenství“), a tak to vlastně začalo. V roce 2014 proběhl 2. kongres („Ty jsi svědek mého milosrdenství“) a letos v červnu se konal již 3. kongres („Teď je čas milosrdenství pro

svět“). Kongresy začínají v pátek v podvečer a končí v neděli odpoledne mší svatou se zasvěcením Božímu milosrdenství. Kongres má vždy dvě úrovně. V první řadě úroveň setkání–modlitbu, což jsou vedle mší svatých třeba koncerty; vše se odehrává ve Slavkovicích. A dále jsou součástí programu přednášky, které probíhají v sobotu a v neděli dopoledne v Novém Městě na Moravě. Podle hesla kongresu se snažíme vybírat tematické náplně těch přednášek. Z přednášek a dalších výstupů kongresů pak vydáváme sborníky, které posíláme zájemcům (sborníky z 1. a 2. kongresu, včetně dalších informací, je možné získat na internetových stránkách našeho kostela). Ještě bych rád připomněl slova biskupa Vojtěcha Cikrleho, kterými během 1. kongresu při pozdravení účastníků připomněl, že kongres nás má očistit a zbavit strachu z Boha, poněvadž do vztahu k Bohu často promítáme různé věci z mezilidských vztahů. A samotné slovo kongres má ve svém latinském vzoru *congregare* význam shromažďovat se, dát se dohromady. Každý z nás je světlem, a když jsme společně, tak je světla více.

Mohl byste přiblížit, jaké další akce a aktivity zde ve Slavkovicích probíhají?

Když jsme s řádem pallotínů přišli v roce 2009 do Slavkovic, zamýšleli jsme využít zkušeností, které náš řád má, a to zejména s poutními místy. Tak vznikla třeba Kniha milosrdenství, což je neformální sdružení věřících, kteří cítí potřebu se modlit vzájemně za Boží milosrdenství pro sebe, církev v Čechách a na Moravě, a pro celý svět. Každý den se všichni v Knize zapsaní modlí za sebe navzájem Korunku k Božímu milosrdenství a Akt odevzdání

P. Wojciech Zubkovicz SAC

světa Božímu Milosrdenství, kterým světil v roce 2002 papež Jan Pavel II. celý svět Božímu Milosrdenství. Každý den kolem třetí odpoledne se také spojíme ve vzpomínce na utrpení Ježíše Krista. Do Knihy milosrdenství je v současné době zapsáno přibližně 2 300 věřících a my za ně ve Slavkovicích sloužíme každý pátek v 16 hodin mší svatou. Tě předchází již zmíněná modlitba Korunky k Božímu milosrdenství, kterou pravidelně (s výjimkou prvních pátků v měsíci) přenáší rádio Proglas.

Od roku 2009 se každoročně koná Pěší pouť k Božímu milosrdenství, o jejíž účastníky se na konci poutě starají i místní věřící. A po otci Habrovcovi jsme rovněž převzali hlavní poutě – Svátek Božího milosrdenství (1. neděle po Velikonocích), sv. Faustyny (zemřela 5. října, pouť se koná kolem neděle 5. října) a poutě na třetí sobotu v měsíci. Ze Staré Boleslavi do Slavkovic jsme přenesli vydávání časopisu Apoštol. A zavedli jsme také pra-

videlné zpovědi, každou sobotu a neděli odpoledne.

Kteří z významných duchovních již navštívili Slavkovice?

Kardinál Vlk byl ve Slavkovicích třikrát, navštívil nás i arcibiskup mons. Graubner. A ze zahraničí? Papež zatím ne (smích), ale byl tu kardinál Krajewski (působí ve Vatikánu, kde je zodpovědný za chudé a určitě má k milosrdenství blízko), přijel i otec Chocholski (ten je až z francouzské diecéze, působí jako farář na poutním místě v Arsu), arcibiskup (a spolubratr pallothin) Henryk Hoser (byl jmenován legátem ke zjevení v Medžugorje), spolubratři pallothin z Německa, Francie, Polska, Slovenska, a další diecézní kněží z Polska, třeba v rámci pěší poutě. Toto místo již přesáhlo rámec České republiky. Jinak kněže a jejich farníky srdečně a rádi zveme.

Proč toto významné poutní místo vzniklo právě zde?

Všichni jsme na cestě, Slavkovice jsou také na cestě. Vnímám to tak, že přichází nové období vývoje Slavkovic a věřím tomu, že Pán Bůh to nejen uvedl, ale

i nadále povede. Někdo se může zeptat, proč vzniklo poutní místo zrovna tady, je to přece jen obyčejná vesnice, když navíc za rohem máme Zelenou horu (poutní kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře od stavitele Jana Blažeje Santiniho-Aichla, památka UNESCO; pozn. autorů). Vnímám to jako nový pramen: máte studnu, najednou někdo zakopne a najde nový pramen – co s tím udělat, zahrabat ho? Ne, je potřeba ho zpřístupnit lidem. Ale proč zrovna Slavkovice, to asi zůstane bez odpovědi. Je to možná tajemství...

Na druhou stranu, když jsme ve Staré Boleslavi začali vydávat časopis *Apoštol*, stál jsem jednou před mapou České republiky a říkal jsem si, že v České republice není poutní místo Božího milosrdenství (zaměření *Apoštola* je spojeno právě s úctou k Božím milosrdenství). A uvažoval jsem, kde by mohlo jednou být a tipoval jsem poblíž Jihlavy, zhruba uprostřed republiky. A jak vidíte, do Jihlavy to tady opravdu nemáme daleko. Když prohlížím fotografie z desetileté historie tohoto poutního kostela, kolik lidí sem přišlo, tak mám pocit, že se tady něco děje, že to Pán Bůh režíruje.

Areál nad kostelem během mše svaté v rámci Národního kongresu o Božím milosrdenství

Školské sestry sv. Františka a bratři františkáni před chalupou ve Slavkovicích, v níž žil filmový malý Bobeš a jeho rodina

A jaké máte plány do budoucna?

Deset roků, které od vysvěcení kostela uběhly, ukázaly silné i slabé stránky tohoto místa. Na jednu stranu vidíme zástupy lidí, které sem jezdí. Místo sice nemá takovou historii, ale má náboj. Slabou stránkou je naopak zázemí. Chtěli bychom v tomto směru podniknout nějaké kroky ke zlepšení. Rádi bychom tu vybudovali dům, jenž by sloužil i pallotínům a rozšířil pastorační možnosti. Rádi bychom také stavbou pódia vylepšili místo nad kostelem, kde probíhá část programu Národních kongresů o Božím milosrdenství a další akce. V roce 2016 se nám podařilo koupit pozemek, na němž kongresy probíhají, a letos jsme získali schválení Stavebního úřadu v Novém Městě na Moravě k výše popsáným stavebním záměrům. Letos v červnu během kongresu otec biskup Cikrle toto místo (nazvané Hora Božího milosrdenství) posvětil. Připravili jsme v této souvislosti publikaci, která ukazuje Boží působení na tomto místě po dobu uplynulých deseti let. S její pomocí chceme postupně shromažďovat prostředky pro tento projekt, přičemž stále přemýšlíme o jeho konkrétní podobě.

Co byste vzkázal husovickým farníkům?

Především vám přeji, abyste za všech okolností důvěřovali Bohu. Nikdo z nás nejsme svatí, nejsme bez chyb ani život není bez chyb. Ale také náš Pán není bez ran a ukazuje nám své rány, aby nás povzbudil: Pojdte ke mně všichni. Důvěra je cíl úcty k Božímu milosrdenství. Kdo důvěruje, je jako dítě, které se spoléhá na rodiče. Tak nám všem přeji, abychom v tomto byli jako děti: nebát se Bohu ukázat své rány a spolehnout se na Boží milosrdenství. A samozřejmě zveme vás do Slavkovic (Martin Čermák vám může potvrdit, že z Husovic to rozhodně není daleko).

Děkujeme Vám, otče Wojciechu, že jste si udělal čas pro náš farní zpravodaj *Srdíčko*, a přejeme Vám hodně sil a Božího požehnání ke splnění všech duchovních i stavebních záměrů ve Slavkovicích.

*Jan Čermák, Martin Čermák
Fotografie: Foto archiv P. Wojciecha,
Jitka Čermáková, Jiřina Linsbauerová*

ANKETA: JAKOU MÁTE ZKUŠENOST S NÁVŠTĚVOU MŠE SVATÉ V ZAHRANIČÍ?

Letos v létě jsem několikrát navštívila kostel v městě Selca na chorvatském ostrově Brač. První nedělní mše se zdála být tichá. Když se zazvonilo, nehrály varhany, žádná hudba. Ovšem jak pan farář přišel, vzal do ruky kytaru a začal s písní *Laudato Si*. Hrál pak během celé mše (např. *Glory Glory Halelujah*), bylo to skvělé. Po skončení na nás čekalo překvapení. Ve dveřích kostela stál obrovský koš s plackami, upečený řádovými sestřičkami.

Ve všední den pak mše probíhaly nedaleko v menším kostelíku a byly doprovázeny zpěvem místních sester. Po následujících mších, které jsme navštívili, se na nás kněz vždy usmál a pozdravil nás. Na mše svaté v Chorvatsku mám jen ty nejlepší vzpomínky. Lidé, se kterými jsem měla možnost se setkat, jsou v mých očích opravdoví křesťané. *Lucie Doleželová*

Je pozoruhodné, že ať už jsem kdekoliv, na katolické mši se cítím vždy „jako doma“. Tento rok jsem zatím měla možnost navštívit mše svaté ve třech cizích zemích. V březnu to bylo v zapadlé vesničce ve francouzském Provensálsku. Zrovna se slavila Květná neděle, a přestože liturgie byla stejná, jedna odlišnost se našla – Francouzi namísto kočiček světili olivové ratolesti. Další zkušenost mám z Polska, které svou pověst silně věřící země opravdu nezapře. Nedělní mše svaté se zde v jednom kostele slaví třeba i sedmkrát denně a kostel bývá vždy zaplněný. Katolické mše svaté jsem se

překvapivě zúčastnila také v pravoslavném Rusku. Na hlavní třídě Petrohradu se totiž nachází farnost spravovaná bratry dominikány. Šla jsem tam na anglickou mši, které předsedal kněz asijského původu (asi z Filipín). Ten bohužel anglicky moc neuměl, ale i tak jsem byla vděčná za možnost ztišení a nabrání duchovní síly uprostřed rušného ruského velkoměsta...

Klára Němcová

Během našeho putování po Skotsku jsme přemýšleli, kam bychom zašli na nedělní mši. Na neděli jsme si naplánovali Glasgow – měli jsme půjčené auto, a tak jsme nebyli nijak omezení. Na internetu se nám podařilo najít mši v dobrý čas. Dokonce mělo jít o kostel katolický (nebyla to naše podmínka, rádi bychom navštívili i mši jiné denominace), což není ve Skotsku časté, protože tu převládá protestantská Skotská církev. Kvůli komplikované dopravě v Glasgow jsme měli malé zpoždění. Podařilo se nám zaparkovat hned u kostela a vypadalo to, že už je vše na naší straně. Z dálky se nám dokonce zdálo, že slyšíme varhany. Hlavní dveře byly ale zavřené. Vydali jsme se proto hledat jiný vchod. Zezadu jsme našli prostor, který na první pohled připomínal farní kavárnu. Po dotazu jsme ale zjistili, že se nejedná o farní kavárnu, ale o restauraci, a že kostel už je nějakou dobu zavřené. Přitom jsme oba slyšeli v kostele hrát varhany...

Miroslav Boudný a Markéta Špetíková

VE FARNOSTI SE UDÁLO

Soběšické hody

Bířmování

Fotografie: Karel Pažourek a Martin Štork

ZÁŽITKY Z PRÁZDNIN

Pirin: hory tisíce jezer

Začátkem prázdnin jsme se vydali na přechod bulharského pohoří Pirin. Jednalo se o tzv. přechod „na těžko“, kdy si účastníci nesou vše s sebou a spí přímo v horách ve stanech. Výpravu inicioval bratr Didak, byli jsme různorodá skupina husovických farníků a přátel: Bratr Didak, postulát Tomáš, manželé Retkovi, Cenkovi a Hanušovští, Tonda Kolář, Jiří Filip, Standa Buchta, Helena Kubíčková, Marta Meixnerová a Janette Březíková. Díky péči Reného a Radky Retkových, které jsme nominovali na horské vůdce, nám nic nechybělo a nikdo se neztratil. Velké díky patří také Didakovi, který nás všechny spojoval a povzbuzoval. Tím, že jsme mohli mít

mezi sebou kněze, se nám dostalo výsady prožít každý večer uprostřed krásné přírody mši svatou a rána začínat společnou modlitbou chval.

Myslím, že jsem nebyla sama, koho překvapilo, jak krásné pohoří Pirin je. Jde o rozlehlé žulové hory karpatského typu, a to, co je zde mimořádné, je množství malých i velkých horských jezer a jezírek, obklopených kvetoucími loukami. U nich jsme každý večer tábořili a kochali se krásou vodní hladiny, ve které se zrcadlí okolní skalnaté svahy. Ti odvážnější se i koupali.

Nevšední zážitek představovala také návštěva místní horské chaty, kde se člověk musí u vchodu vyzout z pohorek do ponožek, protože uvnitř je na podlaze koberec. Pod chatou ve stráni je k vidění také důmyslné hygienické zařízení: turecký záchod, nad nímž je na zdi hadice napojená na vodu z potoka. Ta slouží zároveň jako splachovadlo, bidet i sprcha.

Zážitky nebyly vždy zadarmo. První den jsme vycházeli 1350 výškových metrů, ale nejmladší člen výpravy Tomáš nás všechny uklidňoval, že se v hospici naučil dobře zaopatřovat. Druhý den jsme nastoupali dalších 1000 metrů a já jsem vzpomínala na heslo svých přátel, které uplatňují při výchově dětí: *Zážitek nemusí být vždy kladný, hlavně když je intenzivní.*

Závěrem se nabízí otázka, proč vlastně něco tak nepohodlného podstupovat. Určitě inspirativní je zažívat jednoduchost života. Najednou člověk zjistí, bez čeho všeho se docela dobře obejde. Stačí mu

stan, spacák, jednoduché jídlo, které si večer uvaří v ešusu. Důležité najednou není co máš, ale kým jsi a s kým jsi.

Ještě krásnější je ale zakoušet Boží blízkost. Jedna z podstatných mohutností Božích je krása, projevovaná také ve stvoření. Divoká krása hor, které nelze ovládat, které jsou nevyzpytatelné i nebezpečné, nám silným hlasem vypráví o Bohu, jehož také nemůžeme vlastnit a jenž navždy zůstane fascinujícím tajemstvím, který je však zároveň nekonečně blízký. Když jdeme horami, je to hostina duše. Na Pirinu jsem měla pocit, že procházím krásnou Boží zahradou, kde mě na každém kousku čekalo něco nádherného, milého a překvapujícího.

Děkuji.

Pavla Cenková

Fotografie: Pavla Cenková

Prázdninový pobyt mladých rodin s bratrem Didakem

Když nám bratr Didak zjara říkal, že by chtěl uskutečnit nějakou akci pro mladé rodiny s dětmi, nikdo z nás přesně nevěděl, co „má za lubem“. Slovo dalo slovo

a na přelomu července a srpna se uskutečnil týdenní pobyt s bratrem Didakem v Beskydech, kousek nad vesnicí Hutisko-Solanec. Na chalupě v nádherné horské přírodě, kterou na duchovní obnovy a různé obdobné pobyty, pronajímají manželé Anežka a Bruno již přes dvacet let, se nás nakonec sešlo sedm dospělých a jedenáct dětí. Místo je to vpravdě požehnané, což je nejen vidět na jeho krásě, ale také cítit na každém kroku v jeho klidu a majestátnosti. Na své si zde jistě přijdou ti, kteří hledají zklidnění a rozjímání, ke kterým vybízí místní dřevěnicový kostelík i okolní příroda. Nicméně je zde také spousta možností pro výlety po okolních horách nebo pro případné zapojení se do práce v hospodářství.

Děti si pobyt velice užívaly. Zpočátku jsme o nich celé dny téměř nevěděli, protože probíhal skupinový průzkum okolních stodol, strání, právě narozených

koťátek, slepic a borůvek, kterých tu byla mimořádná úroda. Po nějaké době se většina dětí usídlila na ořešáku vedle pískoviště a psi boudy a odehrála se zde spousta her a příběhů, jež dokáže vymyslet jen dětská fantazie.

My, dospělí, jsme si pro změnu užívali možnost zklidnění a zamyšlení, kterému dodával bratr Didak svou přítomností duchovní náboj a poněkud jiný rozměr, než je na obyčejné rodinné dovolené obvyklé. Skvělá a obcerstvující byla také každodenní možnost účasti na ranních chválách a mši svaté, jež nám byly „šité přímo na míru“ (resp. na míru našim zvědavým a temperamentním potomkům). Podnikli jsme také několik výletů, dobyli horu Soláň a pak se naším oblíbeným cílem stala hospůdka na blízkém kopci, kam jsme opakovaně podnikali výpravy za pivem a nanuky. Zapomenout nelze ani na každodenní sbírání a požívání borůvek (po beskydsku „hafer“), které se vždycky neomylně poznalo podle tmavě fialové pusy.

Odjížděli jsme s pocitem, že jsme nejenom unikli šílenému prázdninovému vedru, ale hlavně se mohli na týden zastavit, duchovně i jinak obcerstvit a nabrat sílu do očekávaných dobrodružství nového školního roku. Obrovský dík patří zejména bratru Didakovi za to, že pobyt inicioval a zorganizoval a hlavně, že to s námi a s našimi dětmi ten týden vydržel. Škoda jen, že kapacita chalupy byla omezená, takže nás nemohlo jet víc. Snad příště...

Jana Glogarová

Fotografie: Tereza Štorková

Tábor Sobotín 2018

Na tábory jezdím od mala, ale s farností jsem letos byla poprvé. Tábor se nesl ve znamení Hobita a hlavním cílem bylo zbavit trpaslíky draka Šmaka. Sešli jsme se před nádražím a Standa vybíral potvrzení od lékaře. „Julčo, kde máš rodiče?“ „Nevím, někde tu jsou.“ Kluci rozdávali náramky s telefonním číslem: „Tohle prosím nalepte svému dítěti na ruku.“ Jako při každém odjezdu panoval mírný zmatek.

Konečně přijíždí vlak. Maminka a tatínek naposled objímají své ratolesti a pak už se slovy: „Tak si to užij a chovej se slušně!“ mávají míhajícími se tvářemi v oknech mašiny, která s hukotem opouští nádraží.

Do Sobotína jsme dojeli po několika hodinách a přestupech a s příjemným očekáváním jsme vyšli k faře. Těsně před budkou autobusové zastávky nás chytil slejvák. Pláštěnek byl v naší výpravě sil-

ný nedostatek, a tak jsme namačkaní jako sardinky čekali, až bude zalévání konec. Zázračným působením, totiž chůzí s Boží pomocí, jsme dosáhli cíle – Hobitína. Mocným hlasem nás přivítal trpaslík Thorin Pavéza. Pochlubil se svým kouzelným mečem a někteří z nás měli možnost okusit jeho sílu.

15. 7.

Brzy ráno (v 11 hodin) jsme se vydali do kostela (přes ulici). V kostele jsme načerpali energii, kterou jsme využili v boji proti zlobrům. S velkou námahou se nám podařilo získat barevnou sadu kamenů potřebnou pro získání tajné zprávy o poloze elfích mečů. Pak jsme museli kameny přemístit. Při tomto úkolu jsem svůj tým zklamala, protože jsem nebyla schopna vymyslet způsob, jakým kameny přesouvat. Nebyl to zrovna příjemný pocit, byla jsem zoufalá a říkala jsem si, že jestli to tak půjde dál, tak už mě nikdy v ničem neposlechnou. (Nakonec poslouchali a na neúspěch zapomněli.)

16. 7.

Vedení Hobitína se rozhodlo, že jako Thorinovi pomocníci potřebujeme nové oblečení a vybavení. Proto jsme si vyrobili hobití obleček v barvě svého týmu, praktický měšec na poklady, naučný herbář, ozdobný knoflík, památeční náramek a ostrý meč. Odpoledne nás navštívil Glum, který nás zavedl do hor za elfy, abychom získali pergamen psaný runami. Glum nás chtěl podvést a zabít, ale elfové s Gandalfem mu v tom zabránili a bezpečně nás z Mlžných hor vyvedli.

17. 7.

Celoděňák se od rána jevil jako nebezpečná cesta plná překážek. Hned na první louce se nás chystaly přepadnout krávy a dodnes nevíme, co je od útoku odradilo. Málem jsme se nedostali ani na nádraží, neboť nikde nebyl podchod, nadchod ani přechod přes koleje. Ve vlaku jsme si odpočinuli, ale jakmile jsme vystoupili, spustil se zase liják. Oblékli jsme pláštěnky a vydali se na oběd. Po úžasném vývaru jsme nasedli na lanovku a vyjeli na kopec. Stále pršelo. Ťapali jsme asi hodinu na vyhlídku: v dešti, blátě, pláštěnce, kalužích a mokrých botách. Z vyhlídky nebylo kvůli mlze nic vidět. Udělali jsme pár památečních fotek a vydali se k obrovské vodní ploše, kde se měl zdržovat drak Šmak. Kvůli mlze jsme z vodní plochy téměř nic neviděli a i přes naše příšerné říčení na adresu Šmaka, se drak neukázal. Cesta zpět již proběhla téměř bez komplikací.

18. 7.

Na duchovním programu tzv. Ducháči se z nás stali nositelé víry, jejichž úkolem bylo, co nejspolehlivěji ji předávat. Každý

tým dosáhl alespoň jednou vítězství, tudíž můžeme s jistotou říci, že je naše farnost plná úžasných a spolehlivých nositelů. Večer jsme spali pod širákem a viděli neko- nečné množství hvězd.

19. 7.

Nejoblíbenějším sportem v Hobitíně se stala střelba. Ať už ze vzduchovky nebo z luku. Nejnáročnějším byl hobitcross (běh v ploutvích s balónem mezi překážkami) a nejtipnějším hobit na záchodě (provázek s prkýnkem uvázaný v pase a sahající těsně nad zem, s jehož pomocí je potřeba dopravit míček ze startu do cíle). Mimo to nás navštívil Didak, který nám poskytl duchovní oporu a očištění srdcí u zpovědi.

20. 7.

Všechny týmy se vzájemně utkali ve fotbale a v brainballu. Dali jsme do toho všechno, hlavně při fotbale. I když jsem při penaltě minula branku o dobrého půl metru, měla jsem radost ze hry. Bohužel názor mého týmu byl jiný: chtěli vyhrát. Skvělý byl i zápas v brainballu, který hráli skupinkoví vedoucí s patrony proti hlavním vedoucím. Měla jsem pocit, že vypus- tím duši, jak naplno jsme hráli.

21. 7.

Zabili jsme draka! Bylo to velkolepé. Od rána jsme se snažili získat zbraň, jíž bychom ho zdolali. Gandalf nás odvedl za elfí královnou, která nám prozradila, že nejprve je musíme zbavit posledních vrků. S nasazením vlastních životů jsme se pus-

tili do boje. Postupně jsme je kosili, jen jeden se neustále vzpouzel. Nakonec však i on podlehl. Královna nám byla neskonalé vděčná. Důkazem toho byl pergamen s tajnou zprávou. Společnými silami jsme vzkaz vyluštili a plni radosti a očekávání jsme se vydali do úkrytu pro zbraň. Když jsme ji uviděli, naplnilo nás zklamání. Obětovali jsme tolik času, energie, síly, abychom dostali několik plastových tyček? Byla jsem zoufalá. Jak tímhle máme odklidit draka?! Elfové si všimli našeho rozpoložení, a tak zbraň přinesli z úkrytu a vysvětlili, jak ji použít. Uklidnili jsme se a vydali se do Hobitína. Byli jsme značně vyčerpaní a hladoví, ale připravili jsme se na náročnou cestu do hor za drakem. Vedl nás Thorin a abychom nabyli odvahy a sil, zpívali jsme hobití hymnu. Po únavném pochodu jsme konečně dospěli k dračí sluji. Obluda už na nás čekala. Chrlila oheň, co jí dech stačil. Ne-nechali jsme se zastrašit,

i když v některých místech linie se objevovaly záchvěvy paniky. Nicméně jsme zahájili nelítostný útok naší jedinou zbraní: vodou v baloncích. Mlátili jsme jimi přišeru hlava nehlava. Neměla nejmenší šanci, a tak za několik minut podlehla! HURÁ!!!!!!! Ta euforie! Čirá radost. Když pak Thorin slavnostně poděkoval a otevřel truhlu s pokladem, zatajil se nám dech. Bylo toho tolik, že jsme to ani nemohli pobrat. Po návratu se konala obrovská slavnost na naši počest. Dokonce jsme měli i malý ohňostroj!

22. 7.

Po včerejší oslavě jsme se probudili do příjemně ospalého rána. Opět jsme se vydali na mši, kde na nás dolehla krutá realita, konec tábora. Nezbyvalo než každého ocenit za jedinečné vlastnosti a schopnosti, popřát si hodně štěstí, rozloučit se a vydat se na vlak domů. Tábor jsme si všichni neuvěřitelně užili, skamarádili se a prožili týden v přírodě a prázdninové pohodě. Za rok se potkáme zase!

Lída Maliňáková

Víkendovka Teenspolča

Už nějaký rok chodím do Teenspolča a ze všeho nejradši mám víkendovky. Vyrazíme si společně někam minimálně na tři dny, jedeme na výlet, zahrajeme si nespočet her a nesmí chybět ani společná modlitba a spousta legrace.

Byli jsme už v Praze a v Moravské Třebové, kde jsme přespávali u bratří. Minulý rok o prázdninách jsme jeli na Pálavu. V zimě jsme si udělali výlet na Macochu s plavbou na lodičkách a přespali u sestřiček v Brně.

Letos o prázdninách jsme víkendovku trávil u nás na faře. Sešli jsme se jednoho večera, pomodlili jsme se s bratřími večerní chvály, udělali si společně večeři a šli

spát, protože nás čekal náročný den. Kapi nás vzbudil brzo ráno svým nepřeslech- nutelným budíčkem. Nikomu se samozřejmě nechtělo vstávat kvůli hrám, které jsme hráli do jedné do rána. Nasnídali jsme se a po snídani za námi přijela Luc- ka. Společně jsme se vydali na rozhled- nu Babí lom kousek od Vranova. Byla to velmi příjemná procházka po obrovských balvanech. Na rozhledně byl nádherný výhled na Brno, Kuřim a okolní vesničky. Když jsme došli zpět do Vranova, zastavili jsme se v místní hospůdce na oběd.

S plným břichem jsme se vrátili na faru, kde na nás čekala slíbená knihovna, kte- rou jsme museli zorganizovat. Všechny knihy v místnosti vedle kuchyně jsme vytáhli a poskládali, až byla celá místnost zaskládaná knihami. Nemohla jsem uvě- řit, kolik zajímavé literatury tam je. Ačkoli nás bylo sedm, trvalo nám to celé odpole- dne. Vynahrádila nám to radost z toho, jak se nám povedl všechny knihy uspořádat podle kategorií a podle abecedy.

Po mši v Orlovně jsme se sbalili a nave- čereli, protože nám Kapi oznámil, že poje-

deme za jednu vesničku, která se jmenuje Mokrá, a že tam přespíme pod širákem u dřevěné kapličky. Kaplička byla opravdu celá dřevěná a vypadala jako z pohádky. Ze všeho nejvíc jsem se těšila na pozorování hvězd. Leželi jsme všichni vedle sebe a každý z nás jsme v určitých intervalech vykřikovali: „Teď spadla hvězda, tam!“

Potom jsme si sedli do kruhu a povídali jsme si o svých zážitcích z prázdnin, co nás ještě do konce prázdnin čeká, než půjdeme do školy nebo co se nám líbilo na víkendovce. Celý den jsme zakončili modlitbou.

Ráno mě probudilo sluníčko, které mě hrálo na obličej. Nasnídali jsme se a odjeli na faru, kde jsme se rozloučili.

Moc jsem si to užila a už se těším na další víkendovku!

*Kiki Hartmanová
Fotografie: bratr Kapi*

Pouť farníků do Hájků u Prahy I

Jako každoročně jsme se i letos vydali oslavit svátek Narození Panny Marie do poutního místa v klášteře františkánů v Hájků u Prahy. Pouť do Hájků v naší farnosti zavedl a propagoval náš bývalý pan farář P. Filip. Je to jeho, jak se sám vyjádřil, srdeční záležitost. Jistě má radost z toho, že se vždy na tuto pouť přihlásí dost farníků, aby byl autobus obsazen do posledního místa.

Putoval s námi i P. Didak. V autobusu jsme se pomodlili radostný růženec, zazpívali mariánskou píseň a ve volné debatě a za krásného počasí nám cesta dobře ubíhala. Paní Vaštová o našem příjezdu telefonicky informovala P. Filipa, který nás potom očekával před vjezdem do kláštera. Následovala prohlídka okolí. Navštívili jsme a pomodlili se v Hájecké Loretě s milostnou soškou černé Madony Panny Marie Loretské, která si velmi brzy svou pověstí zázračného místa získala velké množství příznivců. Hájecká Loreta byla později obklopena ambity františkánského kláštera, jenž byl během své existence několikrát zrušen a v r. 1950 násilně uzavřen. V roce 1989 byla tradice poutí opět obnovena.

Byl již čas na mši svatou, tak jsme usedli na připravené lavice a židle před oltářem, umístěném v jednom z ambitů a očekávali příchod poutníků a arcipata P. Siostrzonka, který s námi slavil a vedl tuto mši svatou společně s přítomnými františkány. Byla to krásná oslava Narození Panny Marie a jistě na ni budeme dlouho vzpomínat.

Po mši svaté na nás v klášterní zahradě čekalo občerstvení, při jehož obsluze ne-

směl chybět obětavý P. Filip. Usedly jsme u stolu, kde seděly tři Pražačky, které si P. Filipa velmi chválily a vyptávaly se, jak dlouho byl u nás v Brně a jak byl oblíben. V krátkosti jsem jim řekla, co pro naši farnost vykonal. Rekonstruoval faru a hlavně dovedl věřící a možná i nevěřící v naší farnosti nadchnout pro víru a lásku k Pánu Bohu, který ho vždy při příchodu do našeho chrámu vítal s otevřenou náručí na soše umístěné na hlavním oltáři. Je nám líto jeho odchodu z naší farnosti, ale setkáváme se s ním alespoň na této pouti.

Odpoledne přišel P. Filip s arcipatem P. Siostrzonkem, usedli před oltář a P. Filip mu dával různé otázky, aby nám přiblížil životní strasti a potíže arcipata při vykonávání jeho funkce. Otázky kladli i někteří přítomní věřící.

Po čtvrté hodině jsme nastoupili do autobusu. Rozloučil se s námi P. Filip s požehnáním a přáním šťastné cesty domů. Potom si, jako tradičně, utíral neviditelné slzy a zamával kapesníkem na brzkou shledanou.

Pozvali jsme P. Filipa též na naši pouť do Husovic, tak doufejme, že si na nás vzpomene a na pouť přijede. Poutě do Hájku byla pro nás nezapomenutelným křesťanským zážitkem a povzbuzením pro šíření naší víry v našich rodinách i ve společnosti. My, starší ročníky, musíme doufat, že i příští rok nám dá Pán Bůh zdraví, abychom se mohli této pouti opět zúčastnit.

Chtěla bych touto krátkou vzpomínkou pozvat na pouť do Hájku i mladší věřící v naší farnosti, aby se i oni seznámili s historií tohoto františkánského kláštera a poutního místa.

Příborská

Pout' farníků do Hájku u Prahy II

Stejně jako před lety jsme i letos řešili otázku, zda jet do Hájku za P. Filipem nebo do Vídně s P. Ignácem? Dcery Lída a Eliška slíbily Kapimu pomoc v Hájku při dětských atrakcích, proto jsme vyrazili podobně jako loni a předloni směr Hájek. Nechceme upadnout do stereotypu, volíme jinou trasu vlakem, než tomu bylo v minulých letech: jedeme přes Havlíčkův Brod a Žďár nad Sázavou.

Před šestou hodinou ranní míříme s batůžky vybavenými základním proviantem (voda, hrušky, jablka,...) na tramvajovou zastávku, abychom stihli pravidelný odjezd na hlavní nádraží.

Cesta vlakem do Prahy ubíhá příjemně, jsme obdarováni velkým prostorem, kam i já, coby dvoumetrový chlap, můžu natáhnout v klidu své dlouhé dolní končetiny. Jak už to někdy bývá, z poklidné cesty se může stát i cesta zpožděná. Nám se to stává po příjezdu do Prahy, kam přijíždíme zhruba s 10 minutovou sekerou a plánovaný přípoj je tím pádem pryč...

„Co teď?“, ptá se syn Martin. „Pán Bůh nám určitě něco nabídne,“ odpovídám, když se prodíráme davem lidí. Díky přestupům z jednoho vlaku do druhého poznáváme vícero lidí, vlaků, nádraží. Celkem nás čekají tři: Praha hl. n. (obyčejný rychlík), Praha Smíchov (žlutá Regionova), Rudná u Prahy (legendární Orchestrion. To už je let, co jsem s ním jel naposledy! Nejméně deset!).

A je tu Chýně. Čas na vystupování. Je 10:30, za půl hodiny začíná mše. „Stihneme to včas na mši?“, ptám se sám sebe. Věřím, že ano. S modlitbou na rtech se vydáváme k Hájku. Mám pocit, že čas sto-

jí a my letíme. 10:50 vcházíme do brány. „Díky, Bože.“ Syn Martin se stačí i převléknout, aby mohl ministrovat.

Pán Bůh nás obdarovává třetím darem, mší svatou. Kdy se vám naskytne možnost být na mši v klášteře, přitom na čerstvém vzduchu, s partou muzikantů? Snad jediné v Hájků.

Dar čtvrtý. Setkání s bratrem Filipem. Letos velmi krátké osobní setkání. Nezáleží však na délce, ale na prožitku, proto díky i za tato setkání.

Pátý dar si vychutnávám po mši svaté. Velmi na mě zapůsobil rozhovor P. Filipa a arciepiskopa Petra Prokopa Siostrzonka. Myšlenka „Být tím sám sebou, na nic a na

nikoho si nehrát“, je opravdu silná. Kéž si ji uvědomuji každý den.

Dar šestý. Cesta zpět na vlak, tentokrát měníme cíl cesty a vybíráme si stanici Hostovice. Jdeme cestou nejstarší české lorety, kde na nás čekají zrekonstruované kapličky. Paráda.

Dar sedmý. Vlak jel na čas a my přijeli ve zdraví domů.

Shrnuto a podtrženo. Děkujeme Panně Marii a Pánu Bohu za tuto krásnou pouť a všem těm, kdo se na akci Hájek jakkoliv podíleli. Příště poputujeme, pokud Pán dopustí, znovu.

Krásný podzim přeji Maliňákovi.

Fotografie: Maliňákovi

SKRYTÉ POKLADY NAŠÍ FARNOSTI

Chtěla bych vzpomenout na ty, kteří mezi námi žijí, o nichž však téměř nic nevíme. Žijí skromně a skrytě, nepřejí si být jmenováni. Přesto působí velké věci. Jsou „kvasem“, který proměňuje svět. Svou neúnavnou skrytou službou nám přibližují vůni Božího království.

Jednu takovou paní jsem u nás ve farnosti poznala. V rodině byla vedena k tomu, aby příliš nemyslela na sebe, ale všímala si potřeb druhých. Semínko, které bylo do ní v dětství zaseto, se ujalo, vzrostlo a vydalo plody láskyplné služby lidem.

Celý její život je jí prostoupen. I jako povolání si zvolila službu – stará se o nemocné, trpící a umírající. Přes velké vyčerpání

dokáže rozdávat úsměv i slovo naděje. I ona byla totiž obdarována: radostí z nezískané služby. Ta předčí veškerou materiální odměnu i slova uznání, o něž nestojí. Je vděčna svému Pánu, že jí dal okusit tuto nadpozemskou radost.

Z něj vždy čerpá lásku, sílu i moudrost v rozhodování. Pravidelně se s ním setkává v modlitbě a v eucharistii. Dlouhou nepřetržitou modlitbou je celý její služební život. Tryská z lásky, kterou v ní rozněcuje Pán. Takové upřímné lásce sotva kdo odolá, a tak je zajištěn její věčný koloběh, věčné darování i vracení. Díky takovým lidem se učíme chápat život v Božím království.

TL

TROJEDINÁ LŽÍCE

Z tohoto obrázku lze pochopit, co je to trojjednotnost Boží. Jde totiž o lžici, vidličku i nůž v jednom. Nejsou rozděleny, a přesto každá část může fungovat samostatně. Je to zkrátka jedna „lžíce“ ve třech různých osobách – lžíce, vidlička i nůž. Ideální teologická pomůcka.

bratr Kapi

FARNÍ AKTIVITY

2. 11. 2018 bude po večerní mši **průvod na hřbitov za zemřelé**.

7. 11. 2018 se po večerní mši svaté uskuteční **Svatomartinský lampionový průvod**.

18. 11. 2018 se bude konat **Dar lásky**.

V HUSOVICKÉM KOSTELE SE UDÁLO

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: srdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XX, 4/2018, 28. 10. 2018**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková (šéfredaktorka)**

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 10. 10. 2018.